

Megemlékezés Dr. Grosz Lajos, a szepesszombati járás tiszti orvosáról.

DR. SINGER MIKSA.

Tisztelt Kar- és Tagtársak!

Az elmúlt év április havának 4-én egy szomorú kötelesség teljesítésére gyűltünk össze Poprádon; elbúcsuzni jöttünk egy barátunktól, mélyen tisztelt kartársunktól, örök pihenőhelyére elki-sérni orvosi rendünknek egy a Szepességen közismert, nagyra-be-csült tagját, megadni a végtisztességet egy nemeslelkű, jószívű fér-főnöknek DR. GROSZ LAJOS, a tátraaljai járás tiszti orvosának.

Nagyon hosszú, nagyon kínos szenvedéstől váltotta őt meg a halál, kiragadta körünkől azon éveiben a férfikornak, a midőn tehetségét, tudását és nagyszámu bő tapasztalatait a tudomány s a közjó érdekében leginkább érvényesíthette volna.

Mint embert lelkének és szívének nemes tulajdonságai, mint férfit áldozatkészsége, önzetlen munkálkodása, kitartó szorgalma s fáradhatlan tevékenysége, mint egyéni szilárd jelleme, erköles-i ma-gaviselete, úri előkelő modora jellemezték s ezen tényezők együtt-működése szereztek meg neki ismerősei és embertársai szeretetét, a közbecsülést és köztiszteletet.

Férfikorának delén, a mikor még gyötrő betegsége nem ki-tozta, a Szepesség s különösen e járás minden társadalmi s em-berbaráti, humanistikus mozzanataiban tevékeny részt vett, az elő-harczosok sorában volt mindenütt, a hol a közjó érdekében buz-gólkodtak; mint orvos törekvő, szorgalmas művelője volt szak-májának: előzékeny, szíves áldozatkész kartársunkat, egyletünknek önzetlen lelkes tagját veszítettük el benne, a ki valóban rászolgált elvitázhatlan érdemeivel a mi megemlékezésünkre és arra, hogy évkönyveinkben az ő emlékét megörökítsük.

Szepesvármegye Hunfalu községében született az 1831. évben. Édes apját még esecsemőkorában veszítette el; az őt árva kis gyermekkel maradt édes anyja másodsor is férjhez ment s a mostohában csak olyan szerető gondos

apát kapott, a ki, mintha édes gyermeke lett volna, úgy gondját viselte és mint tanító, gondosan nevelte s tanította, komolyan előkészítve őt tudományos pályát választani életvezéljéül. 12 éves korában a késmárki Collegiumba került, a hol 7 osztályt végzett. Ez a hét év sok-sok nélkülözést is jelentett a kis diáknak, a ki szülei, szegény tanító apja, csekély jövedelméből nem igen segíeyezhetett.

Ezt látva mint gyöngéd, jó testvér, azt a keveset sem akarta testvéreitől megvonni, a mi neki jutott az apai házból, elhatározta, hogy a maga erejéből fog megélni, tanulni és kenyeret keresni.

Pestre ment, a piaristák gymnásiumába iratkozott be s ott tette le az érettségi vizsgálatot.

A szabadságharcz gyászos kimenete után 1850-ben a budapesti egyetem orvosi facultására vették föl. A 4-ik semester bevégezésekor, édes anyjának hosszas betegsége felemésztették a szegény család minden jövedelmét s ő, hogy biztosítsa testvéreinek a megélhetést, félbe szakította tanulmányait s nevelőnek ment.

Azután Bécsben tanult tovább és 1861-ben Budapesten nyerte el az orvosi diplomát.

A Szepességen kezdte meg az orvosi gyakorlatot: megházasodott, majd a gömörmegyei Csetnek községben községi orvosnak megválasztatván, 10 évig ott működött.

Ismét családi körülmények, s nevezetesen feleségének betegsége kényszerítették, biztos állását odahagyva, a Szepességre — szűkebb hazájába visszatérni.

Felkán telepedett meg, majd 1872-ben járásorvossá nevezettvén ki, Poprádra jött lakni, ott élt, dolgozott s szenvedett halála napjáig.

Orvosi ismereteit a Sauer, Balassa, Rupp iskolájában gondal, nagy szorgalom árán szerezte, pályáját alapos kiképzéssel, gazdag ismeretekkel kezdte meg s azután is óber figyelemmel kísérte, a rohamosan fejlődő orvosi tudományt, olvasott, tanult, gyarapította ismereteit, gazdagította tudását.

Lelkiismeretes, jó, tapintatos, szeretetreméltó orvos volt, a ki gyöngéd érzéssel viseltetett szenvedő embertársai iránt.

Mindnyájunk becsülése, családjá, gyermekei szeretete kísérte a sírba.

Emléke élni fog közöttünk és sokak lelkében soká.
